

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 7. Quibus modis hoc sacrificium suum fructum conferat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ternam (nam loquimur de externo sacrificio quatenus externum est, & obiectum actus interni) sicut in oratione & elemosyna externa datur ratio formalis externa, per quam opera externa sunt idonea obiecta voluntatibus internis. Denique communis sententia Doctorum mutationem materiam ponit pro forma specifica sacrificij, per quam ab oblatione & primitiis distinguatur. Unde & hæc pars contra communem sententiam videtur.

3. Propositio non videtur probabilis.

Respondeo Tertio: Tertia propositio quatenus ponit presentationem hostie factam Deo in recognitionem summi dominij, esse formalem rationem sacrificij Missæ, non videtur probabilis, si præcisè & tantum in ea presentatione rationem formalem ponat. Primo, quia omnes auctores, quantum memini, in ratione sacrificij Missæ tanquam partem principalem & essentialem includunt consecrationem, quamvis diuersitas sit in modo explicandi: dicere ergo quod eius ratio consistat in presentatione illa, est contra communem sententiam Doctorum. Secundo, si consistat in illa presentatione: ergo ad offerendum sacrificium nõ requiritur ordinatio per Sacramentum Ordinis, quo diuina illa potestas confertur sacerdotibus, sed solum ad aliquid præuii sacrificij, nempe ad consecrandum; quod est contra formam ordinationis, *Accipe potestatem offerendi*: nam in ea non fit expressè mentio nisi potestatis offerendi. Consequentia patet, quia ad præsentandam Deo hostiam consecratam, dicendo, *Offero tibi Domine Corpus & Sanguinem Vnigeniti tui &c.* non requiritur vlla potestas supernaturalis, nam quis fidelis eam facere potest, saltem secundum substantiam operis, vt auctor fatetur; sicut potest administrare Eucharistiam secundum substantiam operis. Dicere autem quemuis fidelem per se sacrificij Missæ offerre quoad substantiam operis, est omnino à veritate alienum; imò errori proximum; sic enim modo quodam omnes erunt veri sacerdotes, quia verum sacrificij nouæ legis secundum substantiam operis offerre possunt; & idem sacrificium erit Laici & Sacerdotis; nam substantia & intrinseco valore idem erit. Si dicas laicum non iure offerre, sacerdotem iure; sicut laicus non iure administrat Eucharistiam, sacerdos autem iure & legitime, & ad hoc opus ei esse potestate ordinis: hoc non satisfacit; Primo, quia hoc non minuit dignitatem & valorem Sacrificij in se; cum enim substantia sacrificij sit eadem, eadem quoque erit dignitas, idem valor ex opere operato, sicut eadem est portio hostiæ per laicum & per sacerdotem: imo in necessitate laicus poterat olim Eucharistiã porrigere & sibi & alteri, saltem mediante vasculo. Verum igitur erit laicos offerre sacrificium Missæ non minus quam sacerdotes; & eorum sacrificium non esse minoris pretij quam sacerdotum, quod est omnes laicos facere sacerdotes saltem respectu substantiæ sacrificij, quod videtur hæreticum. Secundo, etiam iure laicus offeret; nulla enim lex diuina, aut Ecclesiastica vetat, quo minus quisque & ore & corde offerat per se caelesti Patri Filium vnigenitum, etiam accedendo propè altare & eleuando manus ad cælum; ergo laici non minus erunt sacerdotes, quam ordinati. Denique si ratio formalis sacrificij Missæ consistit in illa presentatione, sacerdos verò & proprie poterit offerre sacri-

Consequentia sententia proposita.

ficiam Missæ, etiam si ipse non consecravit, sed alius; quod est contra communem sententiam: sic enim in Parasceue fiet verum sacrificium; & quotiescunque sacerdos in aliquid templum veniens, præsentabit corde & voce hostias consecratas Deo. Omitto alia; vt quòd Dominus non legatur tale quid dixisse, *Offero tibi pater*. Omitto verba illa, *Offerimus tibi*, non esse actionem quã offerimus, sed significare illam duntaxat. Nec verum est ipsum gratiarum actione obtulisse: nam actio gratiarum præcessit hostiam; oblatio autem vel simul est, vel posterior. Deinde, nemo Doctorum est qui dicat ipsum obtulisse gratiarum actione, nisi fortè illa idem fuit quod Consecratio. Omitto item; Quòd illa presentatio, vel est actus internus tantum, & sic non erit externum sacrificium; vel aliquis externus procedens ab interno: si est externus actus, erunt aliqua verba, vel aliqua actio: atqui nulla verba iure diuino requiruntur præter verba consecrationis; nulla etiam actio requiritur præter actionem quæ fit consecratione, quæ est constitutiua Corporis Christi sub speciebus, & præter manducationem: est non ergo quaerenda vlla presentatio aut oblatio ab his distincta. Omitto Sacrificium Missæ potissimum representare sacrificium crucis, ratione consecrationis & sumptionis, vt docent Doctores; non autem ratione verbalis oblationis.

Respondeo Quarto; Non videtur probabilis illa sententia quæ per verba *Offerimus* putat essentialiter fieri sacrificium Missæ, vt patet ex dictis. Et illis verbis, nõ offerimus, sed significamus nos offerre. Nec etiam illa sententia quæ dicit illud offerri, quia in altari hostia ponitur; nisi intelligatur de illa positione, quã ponitur verbis consecrationis; hæc enim est probabilis & multorum Doctorum. Unde puto has sententias non posse tunc teneri.

4. Propositio est etiam improbabilis.

DVBIVM VII.

Quibus modis hoc Sacrificium suum fructum conferat?

Suppono, Hoc sacrificium conferre varium fructum: sed de modo difficultas est.

Respondeo igitur quatuor modis conferre. Primo, *Per modum meriti*: si tamen persona immediate offerens sit Deo grata. Ratio est; Quia est præstantissimus actus Religionis supernaturalis, ac proinde secundum se valde meritorius, modo ex parte subiecti non sit impedimentum. Et hic fructus sacrificij est personalis, nec potest alteri communicari.

Secundo, *Per modum satisfactionis*: nam omne opus meritorium est etiam satisfactorium. Hic fructus potest alteri communicari. Verum hi duo modi sunt etiam communes alijs bonis operibus, & tantum conveniunt sacrificio, quatenus est actio ministri, vel aliorum, qui actu cum ministro concurrunt: non autem, quatenus est actio Christi, vel Ecclesiæ vniuersalis; vt infra patebit.

Tertius igitur modus est, quo confert fructum *Per modum impetrationis*; idque immediate ipsi, pro quibus offertur. Ratio est, Quia *impetratio* fit per orationem, & per alia bona opera, quatenus orationi adiunguntur, vt diuinam voluntatem fletemus ad concessionem eius, quod petimus; sed, hoc

34

Per modum meriti.

35
Per modum satisfactionis.

36
Per modum impetrationis.

hoc sacrificium est opus praestantissimum, maxime idoneum ad inclinandam diuinam voluntatē, & adiungitur orationi, vt patet ex vsu Ecclesiae: ergo est impetratorium beneficiorum Dei. Quia imo, praeter ceteras causas, ob hanc etiam dicitur videtur institutum à Christo, vt per illud possemus omnia opportuna ad salutem impetrare. Cuius signum est, quod in persona sua offerri voluit, idque eum representatione sacrificij crucis, quò diuinam voluntatē magis moueremus. Hinc videmus Ecclesiam per ministrum suum in oblatione petere varia beneficia à Deo, pro viuīs & defunctis, spiritalia, & temporalia. Nam hoc sacrificium ratione suā excellentiā, & principalis offerentis, & mysticā significationis, est maxime idoneum ad impetrandum, quod petitur. Hanc autem vim habet sacrificium, non solum quatenus est actio ministri, sed etiam quatenus est actio Christi, cuius statui non repugnat, vt nobis aliquid impetret, eum etiam nunc pro nobis impellet. Item quatenus est sacrificium Ecclesiae.

Quartus modus est, quo fructum confert Ex opere operato: Quem modum admittunt passim omnes Doctores, & recentiores, qui scribunt contra haereticos.

Probatur Primò, Ex Scriptura, Matth. 26. vers. 28. *Hic est Sanguis meus noui testamenti, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum:* quod intelligendum esse de effusione mystica, colligitur ex Luca: ergo hoc sacrificium habet annexam promissionem remissionis peccatorum: ergo confert eam ex vi promissionis diuinae; & consequenter ex opere operato. Conferre enim ex opere operato, nihil est aliud, quàm conferre, ex vi operis externi: quæ vis nihil est aliud, quàm institutio, seu promissio diuina ipsi operi annexa.

Probatur Secundò, Ex Concilio Trident. sess. 22. cap. 1. vbi ait, *Hoc sacrificium Eucharistiae esse à Domino institutum, vt per hoc sacrificij crucis virtus in remissionem eorum, quæ à nobis quotidie committuntur peccatorum, applicaretur:* Atqui hæc applicatio cum fiat ex vi institutionis Christi, necesse est, vt fiat ex opere operato. Confirmatur; quia si solum fieret per modum impetrationis, aut ex opere operantis, id est, deuotione offerentis, non aliter fieret, quàm per sacrificium veteris legis; ac proinde hoc sacrificium in modo applicandi fructum crucis, nihil haberet peculiare.

Probatur Tertiò, Ratione. Primò, Quia hoc sacrificium habet effectum aliquem infallibilem, qui nullo modo pendet à bonitate ministri, vt habet communis Ecclesiae sensus, qui effectus non crescit ex deuotione ministri, sicut nec effectus Sacramentorum: ergo confert illum ex opere operato. Patet consequentia; nam id, quod infallibiliter confertur per opus externum, & nullo modo pendet à bonitate ministri, necessariò pendet ex vi promissionis diuinae ipsi operi annexa: quod est pendere ex opere operato. Secundò, Quia Sacramenta nouæ legis conferunt aliquem effectum ex opere operato: ergo oportuit, vt sacrificium nouæ legis simili modo aliquem effectum sibi conuenientem conferret. Patet consequentia; tum quia ratio sacrificij est dignior: tum quia id postulabat excellentia nouæ legis. Et confirmatur; quia, si sacrificia veteris legis vim habebant ad tollendas immunditias carnis legales, & quaedam irregularitates, vt colligitur ad

Hebr. 9. tur negabimus hoc sacrificium simili modo habere vim ad tollendas immunditias conscientiae? Praesertim cum sit actio Christi, vt principalis offerentis, ac proinde sit actio per se viuā, maxime idonea ad talem modum operandi.

DVBIVM VIII.

Quem fructum conferat?

Respondeo & Dico Primò, Per modum impetrationis confert auxilium praeueniens, tum sufficiens, tum efficax; ac proinde contritionem, remissionem peccati mortalis; & iustificationem; remissionem culparum venialium, & poenarum temporalium; denique varia beneficia temporalia. Est certa.

Probatur Primò, Ex vsu Ecclesiae: quia hæc omnia petuntur in oblatione huius sacrificij: sentit ergo Ecclesia hoc sacrificium ad omnia ista impetranda valere.

Probatur Secundò, Hoc sacrificium valet ad omnia, ad quæ valet oratio: nam quatenus proficiscitur ex intentione impetrandi, est realis quædam oratio, multò efficacior ad flectendū Deum, quàm oratio verbalis.

Aduertendum autem, Impetrari hæc bona, non solum quando minister est in statu gratiæ, sed etiam quando est in peccato, & nihil sua deuotione confert. Ratio est; Quia non offert hoc sacrificium, vt persona priuata, sed vt representat Ecclesiam tanquam Legatus Ecclesiae, quæ Deo est charissima: imò, vt representat ipsum Christum; nam in persona Christi offert. Itaque Deus in ipso non tam respicit qualis ipse sit fide & sanctitate, sed qualis ille, cuius ipse munere fungitur, cuiusque personam ipse sustinet & representat. Sicut Rex, ad quem mittitur Legatus à filio, vel à Republica, non respicit merita & conditiones Legati; sed eius, cuius ille personam sustinet, & muneris quod eius nomine offertur. Idem dicendum de orationibus ministrorum Ecclesiae, quas nomine Ecclesiae faciunt: habent enim vim impetrandi, etiam si minister malus sit, cum in persona Ecclesiae fiant, quæ Deo est charissima; alioqui Ecclesie non esset satis consultum, cum plurimi ex eius ministris sint peccatores. Iuuat tamen multū ad impetrandum per hoc sacrificium, Ministri sanctitas, & Ecclesiae orationes; sicut Legatus, qui priuatim Regi charissimus est, facilius impetrat: nam priuata illa amicitia, cooperatur ad animum Regis inclinandum.

Hinc sequitur Primò, Missam boni Sacerdotis, non solum ratione orationū Ecclesiae esse meliorem Missa peccatoris, sed etiam ratione ipsius oblationis, seu sacrificij, quatenus hæc est aliquo modo efficacior ad impetrandum, dum procedit ab offerente etiam priuatim amico.

Sequitur Secundò, Quò plures in Ecclesia sunt sanctitate eminentes, eò maiorem vim impetrandi habere orationes & sacrificia, quæ nomine Ecclesiae offeruntur; vt rectè docet Gabriel lectione 26. in Canonem, & Couarruias in Cap. Alma, 1. parte §. 5. nu. 6. qui citat alios.

Dices; Si sacrificium oblatum à ministro peccatore habet vim impetrandi: ergo non impetrat ex opere operantis: ergo ex opere operato: & consequenter hic modus non distinguitur ab altero, qui est ex opere operato.

ooo iij loquuntur

37
Confert
denique
suum effe-
ctum ex
opere ope-
rato.

Ex Scrip.

Ex Trid.

Ex Ratio-
ne.

Quis effe-
ctus cen-
seatur ha-
beri ex
opere ope-
rato.

38
Quos fru-
ctus hoc
Sacrificiū
conferat
per modum
impetra-
tionis, §

Hic En-
datur etiam
Minister
non sit in
statu gra-
tis.

Vis Ora-
tionum Ec-
clesiae.

Iuuat san-
ctitas Mi-
nistri ad
hunc effe-
ctum impe-
trandam.

39
Missam boni
sacerdotis.

Obiectio
contra
Missam
malī sacer-
dotis.